

[Haunstrup Clemmensen.]

at understrege også ved dette lovforslags behandling, at der ikke mindst af det private erhvervsliv årene igennem er præsteret en overordentlig betydelig opsparing netop for at forsøge at tilgodese disse opgaver. Vi kommer nu i et konkurrenceklima, hvor kravene til effektivitet og til konkurrenceevne er endnu større end før, og på den baggrund er det helt naturligt, at kapitalspørgsmålet bliver endnu vigtigere end tidligere, og dermed bliver kravet om en øget opsparing et ganske centralt problem i vort lands hele økonomi.

Jeg vil gerne ligesom i en indskudt sætning have lov til at minde om, at dette problem naturligvis ikke kan løses blot ved tilførsel af udenlandsk kapital. Jeg er klar over, at vi nu kommer ind under frie kapitalbevægelser, men jeg tror, at der i det høje ting er bred enighed om, at vi ikke herhjemme ønsker at blive et filialsamfund; det må være således, at dansk erhvervsliv selv må præstere den helt afgørende og væsentlige del af den kapitalopsparing, der vil blive behov for i de kommende år.

Jeg må også have lov at føje til, at den økonomiske situation, i hvilken vi befinder os, er et ganske selvstændigt incitament til at øge den private opsparing. Vi må erkende, at indkomsterne i disse år er forøget stærkere end produktionen. Monopoltilsynet understregede i efteråret, at den gennemsnitlige indkomstforøgelse for befolkningen i 1950'erne taget under ét årlig var ca. 10 pct., medens den gennemsnitlige årlige produktionsforøgelse kun var 5 pct. Vi kan desværre ikke, som nogle åbenbart tror, løfte os selv op ved hårene. Derfor var det måske praktisk, om man erkendte, at dette voldsomme pres på prisniveauet, som de stærkere stigninger af indkomsterne og forbruget medfører, også tilsiger at vise opsparingen al nødvendig opmærksomhed og interesse.

Jeg tror, det er nødvendigt og naturligt at understrege, at netop den større indkomst hos befolkningen lykkeligvis og glædeligvis har givet sig udslag i, at opsparingen er steget noget, men den er ikke steget nok. Jeg vil gerne takke den højtærede minister for, at dette så klart er understreget i ministerens fremsættelsestale. Derfor synes jeg også, at vi på denne baggrund skal gøre opmærksom på, at der faktisk meget længe

har eksisteret et behov for, at vi søgte at fremme opsparingen, og ikke mindst at det høje ting på dette område levede op til sit ansvar. Jeg vil gerne minde om, som også den ærede ordfører for partiet venstre har gjort det, at oppositionen gang på gang har sagt til regeringen, at man lagde afgørende vægt på, at dette spørgsmål blev fremmet, og man efterlyste et regeringsinitiativ. Oppositionen har selv fremsat sine forslag. Vi har gjort, hvad der var os muligt for at forsøge at få regeringen i arbejdstøjet. Nu er det altså sket. Jeg synes, det måske er kommet temmelig sent. Jeg vil minde om, at man i maj 1961 fra oppositionens side netop stillede forslag om en dagsorden, hvori vi foreslog, at folketinget under hensyn til den inflationsfare, landet befinder sig i, skulle opfordre regeringen til i indeværende folketingssamling at lade udarbejde og fremsætte forslag, der kunne medføre en betydelig vækst i den frivillige private opsparing.

Jeg kan ikke ligefrem påstå, at den høje regering viste megen velvilje over for dette forslag. Den daværende finansminister understregede, at man allerede på grund af, at der ikke var tid nok til rådighed, ikke kunne medvirke til dette dagsordensforslags vedtagelse. Så kom sommerferien, og man forhandlede med pengeinstitutterne. Man fik, som det ærede medlem hr. Foged har omtalt, pengeinstitutternes ganske klare reddegørelse for deres opfattelse af tingene. Så kom efterårssamlingen, hvor man gang på gang fra oppositionen efterlyste et initiativ, men vi fik kun at vide, at den høje regering overvejede sagen, og først den 11. januar kommer altså selve lovforslaget.

Vi forstår ikke, at et forslag som det nu fremsatte kan have haft så lang tids forberedelse behov, medmindre det altså kan være andre grunde, der har forårsaget, at der først nu kommer et udspil. Jeg vil også gerne i denne forbindelse pege på, hvor værdifuldt det er, når vi nu endelig er kommet i gang med at søge yderligere fremme af den private opsparing, at man så ikke i tide og utide taler om, at ellers kan tvungen opsparing blive nødvendig. Jeg synes, at når regeringen har haft så god tid, inden den kom med et forslag, kunne den måske vente lidt med gennem den højtærede finansministers mund i tidsskrifter og nu gennem det ærede medlem hr. Holger Brixen at